

Maddogs

Soms heb ik het zo gehad met die nieuwe media, met dat getwitter, het zichzelf opblazen op LinkedIn, het vriendjes maken op Facebook en dat ge-SMS op schoolpleinen, in cafés of tijdens het diner. Mensen moeten weer gewoon met elkaar praten, elkaar echt ontmoeten en het echt ergens over hebben. Daar ben ik vóór.

Zo trad ik ooit op in Oud-Beijerland met de *Maddogs and Englishmen*, een zestienkoppige Joe Cocker-coverband, waarin ik leadzanger ben. We speelden in de *Lounge Mozaiq*, een chique club. Op zeker moment kwam er een jong stel binnen, dat zich naar voren wurmde en zich vooraan bij het podium opstelde. Mooie jongen en dito meisje. Jong & verliefd zou je zeggen, maar dat viel tegen: in plaats van de normale dingen die verliefden doen – handje vasthouden, zoenen, verliefd met elkaar praten – keken ze uitsluitend op hun iPhones en waren als idioten gefixeerd aan het SMS-en. Ik kon mijn ogen er niet van afhouden. Ze gingen er de hele avond mee door, en keken alleen af en toe verstoord op als de band een uithaal maakte of wanneer hun partner ondanks de iPhone toch iets naar hen riep. (Waarschijnlijk om te vertellen over wat iemand anders, op een heel andere plek, vond van iets dat helemaal niets met Lounge Mosaiq te maken had en al helemaal niet met onze band.) Nota bene op het hoogtepunt van de avond – onze uitvoering van *With a little help from my friends* – vertrokken ze. Het SMS-en ging gewoon door en ze keken niet op of om. Misschien twitterden ze wel: #Maddogs doen het geweldig @Lounge Mosaiq. Het zal wel. Langzamerhand verdwijnen we in een virtuele wereld, waarin we het leven slechts via een omweg beleven. Onafgebroken fotograferende Japanse toeristen doen het ons al jaren voor.